

Sygn. akt I PK 40/05

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa I. B.
przeciwko T. [...]
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 czerwca 2005 r.,
kasacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w G.
z dnia 15 września 2004 r., sygn. akt VIII Pa .../04,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G. – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 15 września 2004 r., w sprawie VIII Pa .../04, oddalił apelację powódki I. B. od wyroku Sądu Rejonowego w G. - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 25 października 2003 r., w sprawie VI P ..1/01, którym oddalono jej powództwo przeciwko G. T. o przywrócenie do pracy oraz umorzono postępowanie w stosunku do T.

Wyrok ten zaskarżyła kasacją powódka. Jako podstawy kasacji wskazała: 1) naruszenie prawa materialnego poprzez: naruszenie art. 30 k.p. w wyniku uznania, że przyczyna podana w wypowiedzeniu umowy o pracę była rzeczywista i

prawdziwa oraz że wskazane w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny mogły uzasadniać dokonane powódce wypowiedzenie; naruszenie art. 23¹ k.p. w wyniku przyjęcia, że nie doszło do przejęcia zakładu pracy w sytuacji formalnego zlikwidowania T., a następnie przejęcia jego majątku przez nowo utworzony G. T. oraz przyjęcia, że nowo utworzony G. T. działający na majątku T. nie jest pracodawcą przejmującym zakład pracy w rozumieniu wskazanego przepisu; naruszenie art. 5 k.c. w wyniku nieuwzględnienia faktu, że dokonanie wypowiedzenia powódce – pracownikowi T., przy powołaniu się na likwidację pracodawcy jako przyczynę wypowiedzenia, było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, w sytuacji gdy w dacie złożenia wypowiedzenia powódce w sensie prawnym istniał G.T..zny, który przejął majątek pracodawcy powódki oraz prowadzi na tym majątku działalność identyczną z działalnością zlikwidowanego pracodawcy, a ponadto zatrudnia na podstawie umów o pracę dużą część innych pracowników zlikwidowanego pracodawcy powódki, oraz w wyniku przyjęcia, że likwidacja teatru zgodna z przepisami ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej jest prawdziwą przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę, co pozostaje w sprzeczności z art. 5 k.c.; 2) naruszenie przepisów postępowania przez naruszenie art. 299 k.p.c., co nastąpiło przez nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony powodowej, w sytuacji gdy - zdaniem powódki - w sprawie występowały niewyjaśnione fakty mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego oraz wyroku Sądu Rejonowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 48, poz. 554) wprowadziły zmiany konstrukcyjne kasacji, podkreślające jej funkcję publiczną. Rozpoznanie kasacji następuje tylko z przyczyn wykraczających ponad toczący się między stronami spór prywatnoprawny, a więc przede wszystkim wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości albo wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC z 2002 r., nr 2, poz. 22, z dnia 5 lipca 2001 r., V CKN 176/01, niepublikowane, lub z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC z 2000 r., nr 7-8, poz. 147). Jedynie wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo gdy zachodzi nieważność postępowania, interes publicznoprawny ustępuje przed interesem prywatnym, a Sąd Najwyższy nie może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania. W obecnym stanie prawnym strona skarżąca ma obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.). Wymaganie to uznaje się za spełnione wówczas, gdy w kasacji przytoczone zostały konkretne argumenty prawne nawiązujące zarówno do przedmiotu rozpoznawanej sprawy, jak i do przesłanek kasacji przewidzianych w art. 393 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.c. (por. uchwałę połączonych Izb Sądu Najwyższego – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC z 2003 r., nr 7-8, poz. 92).

Pełnomocnik skarżącej nie spełnił przy sporządzeniu kasacji wymagań przewidzianych dla tego środka odwoławczego w art. 393³ k.p.c. W piśmie procesowym obejmującym skargę kasacyjną brak jest elementu wymaganego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., czyli prawidłowego i spełniającego wymagania konstrukcyjne kasacji „przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie”. W kasacji nie powołano się ani na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c.), ani na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 393 § 1 pkt 2 k.p.c.), ani na nieważność postępowania. Co prawda, pełnomocnik skarżącej przytaczając podstawy kasacyjne wskazał na „oczywiste naruszenie art. 30 kodeksu pracy”, nie można jednak uznać, że w ten sposób świadomie i celowo wypełnił wymóg przytoczenia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania. Jeżeli bowiem skarżący (wnoszący kasację) jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji wskazuje oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżone orzeczenie, to powinien uzasadnić, na czym owa „oczywistość” naruszenia prawa polega, jakiego rodzaju naruszenie prawa uważa

za „oczywiste”. Nie jest wystarczające dla wypełnienia przez skarżącego wymogu konstrukcyjnego kasacji, dotyczącego przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, dopisanie - jak to się czyni w kasacji wniesionej w niniejszej sprawie - przy konstruowaniu podstaw kasacji obejmujących zarzuty naruszenia przepisów prawa słowa „oczywiste” na określenie tego naruszenia. Należało w tej sytuacji przyjąć, że kasacja nie spełnia omawianego wymogu formalnego (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 pkt 1 lub 2 albo § 2 k.p.c.).

Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 393³ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) stanowią dwa różne, niezależne od siebie wymagania konstrukcyjne kasacji, których nie należy utożsamiać i które powinny być wyraźnie oddzielnie potraktowane przez skarżącego. Wymaganie przewidziane w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. łączy się z instytucją tzw. przedsądu, w ramach której Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 i 393⁷ § 1 k.p.c.). Z tej przyczyny spełnienie obowiązku określonego w powołanym przepisie nie może polegać jedynie na odwołaniu się przez skarżącego do przytoczonych podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, wymaga natomiast wyodrębnionego przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji przez odniesienie się do przesłanek wynikających z art. 393 k.p.c. oraz uzasadnienie twierdzenia, że przesłanki te w sprawie występują (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC z 2001 r., nr 3, poz. 52 oraz z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC z 2002 r., nr 5, poz. 71).

Z powyższych względów należało kasację – jako niedopuszczalną – odrzucić (art. 393⁷ § 2 k.p.c.).